

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/157/2020
Identifikačné číslo spisu:	7217225080
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7217225080.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého P. P., narodeného XX. P. XXXX, bývajúceho u matky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, so sídlom v Košiciach, Staničné nám. 9, dieťa rodičov: matky A. M., bývajúcej v O., E. XXX/X, zastúpenej advokátskou kanceláriou FiguraLegal s.r.o., so sídlom v Košiciach, Žriedlová 3, a otca P. G. U. P., bývajúceho v O., Č. XXX/X, o úpravu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 14 P 270/2017, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. novembra 2019 sp. zn. 8 CoP 189/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiadnemu z účastníkov n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 15. januára 2019 č. k. 14 P 270/2017-149 I. zveril maloleté dieťa do osobnej starostlivosti matky; II. rozhodol, že obaja rodičia sú oprávnení a povinní zastupovať maloleté dieťa a spravovať jeho majetok; III. uložil otcovi povinnosť prispievať na výživu maloletého dieťaťa sumou vo výške 150,- eur mesačne, ktorú je povinný poukazovať k rukám matky vždy do 15. dňa v mesiaci vopred od 10. novembra 2017 opakovane do budúcnosti; IV. uložil otcovi zaplatiť k rukám matky do troch od právoplatnosti rozsudku dlh na výživnom za obdobie od 10. novembra 2017 do 31. decembra 2018 vo výške 1.369,93,- eur; V., VI. upravil styk otca s maloletým dieťaťom; VII. nariadil dohľad nad výchovou maloletého dieťaťa, ktorý bude vykonávať za súčinnosti Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Košice; VIII. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia s poukazom na § 24 ods. 1, 4, 5, § 25 ods. 2, § 36 ods. 1, § 37 ods. 2 písm. b/, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 a § 77 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o rodine“) mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že práva a povinnosti rodičov maloletému dieťaťu neboli upravené a rodičia nevedú spoločnú domácnosť, od narodenia maloletého sa o neho osobne stará matka, ku ktorej má maloletý vytvorený blízky citový vzťah. Na základe výsledkov sociálneho šetrenia v domácnosti matky a z vyjadrenia kolízneho opatrovníka súd

prvej inštalácie zistil, že domáce prostredie matky a jej starostlivosť neohrozuje maloletého na zdraví a z vyjadrenia ošetrojúceho lekára maloletého mal za preukázané, že neboli zaznamenané známky fyzického či psychického zanedbávania starostlivosti o maloletého. S prihliadnutím na odporúčania kolízneho opatrovníka, zohľadňujúc najmä vek maloletého, jeho vývinové potreby, citové väzby na matku a stabilitu jej výchovného prostredia, rozhodol súd prvej inštalácie o zverení maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti matky, ktorú posúdil za najvhodnejšiu formu starostlivosti o maloletého do budúcnosti a mal za to, že striedavá forma osobnej starostlivosti o maloletého nie je vhodná, ani v záujme maloletého, a to s poukazom najmä na nízky vek dieťaťa, blízke citové väzby na matku vytvorené už od jeho narodenia a potrebu zachovania stabilného výchovného prostredia, na ktoré je maloleté dieťa zvyknuté a ktoré od počiatku vytvára jeho domov, bez pravidelného striedania domácností. Pri rozhodovaní súd prvej inštalácie zohľadnil tiež skutočnosť, že styk otca s dieťaťom je pravidelný a prebieha na základe dohody rodičov v rozsahu tri dni v jednom týždni a následne dva dni v druhom týždni. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštalácie dospel tiež k záveru, že z hľadiska zabezpečenia zdravého budúceho vývoja maloletého je nevyhnutné, aby nad jeho výchovou bol zároveň nariadený dohľad a vychádzal predovšetkým z doložených fotografií a vyjadrení otca, ktoré poukazujú na nevhodné správanie sa osôb, ktoré sa pohybujú v blízkosti maloletého, používajú nevhodné gestá, predmety ako napr. cigarety a ich správanie by mohlo mať negatívny vplyv na budúci vývin maloletého dieťaťa. Aj keď matka voči členom domácnosti prezentovala nesúhlas s takýmto správaním, najmä jej sestry, ktorá sa v jej domácnosti zdržiava len príležitostne, vzhľadom na potrebu predchádzania negatívnym dôsledkom vo vývoji maloletého, posúdil súd prvej inštalácie nariadenie takéhoto výchovného opatrenia toho času za nevyhnutné. Ohľadne práva a povinnosti zastupovať maloletého a spravovať jeho majetok nemal súd prvej inštalácie za preukázané, že by niektorý z rodičov svoje rodičovské práva a povinnosti vo vzťahu k maloletému zneužíval, či ich vykonával v rozpore s jeho záujmami. Pri určovaní výživného súd prvej inštalácie dôsledne posúdil pomery účastníkov konania a v zmysle vyššie uvedených zásad dospel k záveru, že suma 150,- eur mesačne pre maloleté dieťa je primeraná jeho odôvodneným potrebám a zároveň aj príjmovým a majetkovým pomerom povinného otca. Pri zisťovaní odôvodnených potrieb maloletého zohľadnil súd prvej inštalácie najmä jeho útlý vek, potreby všeobecného charakteru, skutočnosť, že maloletý sa toho času nachádza v celodennej starostlivosti matky, nenavštevuje žiadne predškolské zariadenie, je zdravý a má potreby primerané veku, zvýšené o výdavky na umelé mlieko, dojčenské potreby a špeciálnu kozmetiku, vzhľadom na jeho aktuálny nízky vek. Na strane druhej zohľadnil zdravotný stav, majetkové pomery a celkový príjem oboch rodičov. Záverom súd prvej inštalácie zdôraznil záujem maloletého, aby bolo jasne definované jeho stretávanie sa s otcom do budúcnosti, najmä za účelom zachovania a prehĺbovania nie len ich vzájomných citových väzieb, ale aj výchovného pôsobenia z jeho strany, s cieľom nevystavovať maloleté dieťa tlaku a konfrontácii zo strany rodičov pri určovaní rozsahu jeho styku s otcom a prihliadol najmä na doterajší priebeh a spôsob styku otca s maloletým. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie otca rozsudkom z 29. novembra 2019 sp. zn. 8 CoP 189/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie I. podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) potvrdil vo výrokoch o výchove, výživnom, dlžnom výživnom a spôsobe jeho zaplatenia a vo výroku o nariadení dohľadu; II. podľa § 388 C.s.p. zmenil vo výroku o úprave styku tak, že otec je oprávnený stýkať sa s maloletým každý nepárny týždeň kalendárneho roka vždy v pondelok, stredu a piatok od 9.00 hod. do 18.00 hod. a každý párny týždeň kalendárneho roka vždy v utorok, stredu a sobotu v čase od 9.00 hod. do 18.00 hod. s tým, že otec je oprávnený v určenom čase prevziať maloletého v mieste bydliska matky a povinný v určenom čase matke maloletého odovzdať; III. uložil matke povinnosť maloletého na styk s otcom riadne pripraviť a v určenom čase otcovi a otec v čase určenom maloleté dieťa odovzdať matke; IV. matke nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštalácie v časti zverenia maloletého do osobnej starostlivosti matky, určenia výživného, dlžného výživného a spôsobe jeho zaplatenia, úpravy styku spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, dostatočne zistil skutočný stav, posúdil ho podľa správnych zákonných ustanovení Zákona o rodine a zákonne rozhodol, keď maloletého zveril do výlučnej osobnej starostlivosti matke, v dôsledku čoho ani odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštalácie v tejto časti a dodal, že súd prvej

inštancie sa dôsledne spravoval princípmi právnej úpravy rodičovských práv a povinností a dospel k správneému záveru, keď v tomto prípade zveril maloleté dieťa do osobnej starostlivosti matky, lebo boli splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie. V časti vyživovacej povinnosti odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne zohľadnil mieru osobnej starostlivosti matky o maloletého a o výživnom rozhodol aj so zreteľom na túto objektívnu relevantnú skutočnosť, pričom konajúci súd správne zohľadnil aj plnenia otca, ktorý si plnil svoju vyživovaciu povinnosť od narodenia dieťaťa, a preto správne vypočítal tzv. dlžné výživné za obdobie od podania návrhu do rozhodnutia súdu. Ohľadne spôsobu platenia dlžného výživného, proti ktorému sa otec odvolal z dôvodu, že splácať dlžné výživné po 40,- eur mesačne považoval odvolací súd v rozpore so spotrebným charakterom výživného, nakoľko dlžné výživné predstavuje sumu zodpovedajúcu potrebám dieťaťa, ktoré vznikli už v minulosti, boli uhradené a ich zabezpečenie nebolo zvýhodnené splátkami. Ohľadne zmeny výroku v časti styku otca s maloletým prihliadol na veľmi dobrý vzťah otca k maloletému dieťaťu a jeho schopnosť starostlivosti o maloleté dieťa. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 52 C.m.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu posudzujúc podľa obsahu (čl. 11 C.s.p.) vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ohľadne zverenia maloletého dieťaťa matke a vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie ohľadne spôsobu styku maloletého dieťaťa s otcom, podal otec maloletého dieťaťa (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.). Ako dovolateľ zdôraznil, odvolací súd nesprávne právne posúdil otázku prednostného zverenia maloletého dieťaťa do výlučnej starostlivosti matky a vyslovil názor, že maloletý mal byť zverený do striedavej starostlivosti oboch rodičov, resp. pokiaľ odvolací súd nezveril maloleté dieťa do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, mal ho zveriť do výlučnej osobnej starostlivosti otca. Preto dovolateľ uzavrel, že dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je rozporuplný, zmätočný, nezákonný a arbitrárny. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a maloleté dieťa zveriť do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov bez určenia výživného.

4. Matka maloletého dieťaťa vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu navrhla dovolanie otca odmietnuť.

5. Kolízny opatrovník sa k dovolaniu otca písomne nevyjadril.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník spĺňajúci podmienky vysokoškolského právnického vzdelania druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a/ C.s.p.), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V zmysle § 2 ods. 1 C.m.p. sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže C.m.p. neustanovuje inak, dovolací súd ďalej skúmal možnosť aplikácie ustanovení C.s.p. pre konanie o dovolaní otca.

8. Podľa § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C.s.p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

12. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

13. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom nastolená otázka nie je takou dovolacou otázkou, akú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa obsahu dovolania dovolateľ považoval za nesprávny záver súdov týkajúci sa zverenia maloletého dieťaťa do starostlivosti matky a s ním súvisiaci spôsob realizácie úpravy styku otca s maloletým dieťaťom, a to konkrétne uprednostňujúc takúto zverenie pred striedavou osobnou starostlivosťou oboch rodičov, resp. nezverenie maloletého dieťaťa do starostlivosti otca. Tento záver súdov ale nebol výsledkom aplikácie či interpretácie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ale bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia. Dovolateľom nastolená otázka nie je otázkou právnou, teda takou otázkou, ktorej riešenie by záviselo od výkladu určitej konkrétnej hmotnoprávnej (napr. Zákon o rodine) alebo procesnoprávnej normy. Zákon o rodine a ani iný právny predpis nemá ustanovenia, z ktorých by striktne vyplývali kritériá pre zverenie maloletého dieťaťa tomu ktorému rodičovi do osobnej starostlivosti a s tým súvisiace stanovenie spôsobu realizácie styku druhého rodiča s dieťaťom. Spoločným znakom konaní vo veciach starostlivosti o maloletých je, že v týchto konaniach ide predovšetkým o záujem maloletých detí v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Výsledkom týchto konaní by teda nemalo byť vyriešenie sporu medzi účastníkmi konania, ale zabezpečenie výsledku konania, ktorý zodpovedá najlepšiemu záujmu maloletého. Dovolateľ však vo svojom dovolaní namietal nesprávne posúdenie skutkového stavu oboma súdmi nižších inštancií, ktoré riadiac sa ustanoveniami Zákona o rodine a Dohovorom o právach dieťaťa na základe vykonaného dokazovania mali za preukázané, že zverenie maloletého dieťaťa do

osobnej starostlivosti matky je v okolnostiach daného prípadu v najlepšom záujme tohto maloletého dieťaťa. Dôvody, ktorými otec maloletého dieťaťa spochybňoval správnosť posúdenia veci odvolacím súdom, predstavovali výlučne jeho subjektívny odlišný pohľad na najlepší záujem maloletého dieťaťa pri jeho zverení do osobnej starostlivosti matky (pri súčasnej úprave styku otca s maloletým dieťaťom), uprednostňujúc ju pred striedavou osobnou starostlivosťou oboch rodičov, ktorú nepovažovali za súčasného stavu za vhodnú a ani v najlepšom záujme maloletého dieťaťa. V prípade, ak sa otec maloletého dieťaťa domáha právneho posúdenia ním označených právnych otázok (bod 3. tohto uznesenia), de facto sa domáha opätovného právneho posúdenia ním tvrdeného skutkového stavu v jeho prospech. Možno uzavrieť, že dovolateľ tak nevymedzil právnu otázku zákonom predpokladaným spôsobom a odlišný pohľad dovolateľa na správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu bez vymedzenia právnej otázky nemôže zakladať dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

14. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné záverom uviesť, že určenie, ktorému z rodičov súd zverí maloleté dieťa do osobnej starostlivosti, prípadne zverenie maloletého dieťaťa do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov je vždy výsledkom posúdenia konkrétnych skutkových okolností každej prejednávanej veci (možností a schopností oboch rodičov zabezpečiť podmienky pre osobnú starostlivosť o maloleté dieťa, potrieb, osobnosti, citových väzieb maloletého dieťaťa a mnohých ďalších aspektov). Vďaka tomu potom môže súd prijať celkom jedinečné a konkrétne závery „šité na mieru“ pre ten ktorý prípad a dosiahnuť tak v súdnom konaní vo veciach starostlivosti o maloletých sledovaný cieľ, t.j. najlepší záujem maloletého dieťaťa a zachovanie práva rodičov na ich vzťah k maloletému dieťaťu. Preto ani nemôže reálne existovať, resp. vzniknúť, ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu ohľadom spôsobu určenia - zverenia maloletého dieťaťa tomu ktorému z rodičov do osobnej starostlivosti, resp. do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov a na tejto skutočnosti nemôže nič zmeniť ani prípadná existujúca rozhodovacia činnosť súdov v obdobných prípadoch, pretože každé jedno rozhodnutie je individuálne pre daný prípad a nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady i keby formálne vykazovali rovnaké skutkové okolnosti. Pokiaľ v prejednávanej veci súdy na základe voľnej úvahy dospeli k záveru, že okolnosti veci umožňujú zveriť maloleté dieťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, v danom prípade matke maloletého dieťaťa, je povinnosťou súdu rozhodnúť v tomto smere v súlade s najlepším záujmom maloletého dieťaťa a tento ich záver nemôže byť preskúmaný podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. v rámci mimoriadneho opravného prostriedku, pretože dovolací súd nie je oprávnený preskúmať a prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu z hľadiska ich správnosti a úplnosti (§ 442 C.s.p.), ani prehodnocovať vykonané dôkazy; iný prístup by bol porušením zásady priamosti súdneho konania. Dovolací súd totiž nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

15. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že otázka nastolená otcom maloletého dieťaťa v dovolaní nemá v okolnostiach daného konania (a tohto dovolacieho konania) znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.; v dôsledku čoho prípustnosť jeho dovolania z tohto ustanovenia nevyplýva, a preto dovolanie najvyšší súd odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p. ako neodôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

16. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 52 C.m.p. a § 451 ods. 3 C.s.p.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.